

тък отредената човешка мяра. Тъй че може да се заключи, че чудовищното в перспективата на Вапцаров-Бадиу е събитието, перманентно отменящо тотализирането на същото до зло. Машината в един определен момент от историята на модерния човек се оказва единствен шанс за надмогването на опасността от тотализирането на абсолютния дух в абсолютното зло след Бога и историята.

Какво друго ни остава, внушава ни Вапцаров, освен да пеем, докато умираме през целия си живот?